

38/2016

BUDAPEST FŐVÁROS XVI. KERÜLETI ÖNKORMÁNYZAT KÉPVISELŐI

*Készült a 2016. 03. 09. napján tartandó képviselő-testületi ülésre
Készítette: Abonyi János, Vajda Zoltán*

**Tárgy: Az oktatás és gyermekeink
jövője érdekében**

Tisztelt Képviselő-testület!

A magyar oktatási rendszer elérte működőképessége határát. A 2010 után végrehajtott jogszabály módosítások, oktatásigazgatási változások, az iskolai fenntartói feladatok Klebelsberg Intézményfenntartó Központba történő átszervezése, a tankönyvpiac átrendezése, az új Nemzeti Alaptanterv kialakítása együttesen válságos helyzetet eredményeztek a közoktatásban.

Magyarország lehangosabb közügye ma az iskola. Szülők, gyerekek és tanárok fejezik ki napról napra, pártállástól függetlenül igényüket a változásra, igényüket a normális, fenntartható, esélyteremtő és működő iskolára. A mára mozgalommá terebélyesedett kezdeményezés egyszerű dolgokért száll síkra: a tanárok megbecsüléséért, az iskolai működés biztosításáért, az emberközeli és szülőközeli, esélyteremtő és kreatív iskoláért.

A képviselő-testület tagjaiként mindannyian jól értjük, mit jelentenek ezek a szavak. A magyar polgárok azt szeretnék, hogy gyerekeik olyan iskolába járjanak, ahol az ott lévő tanárokat nem fáradhatatlan robotként, az intézményvezetőket nem egy hatáskörök nélküli, központi elvárásokat végrehajtó adminisztrátorként, hanem a gyermekek jövőjéért felelős, alkotó közösség tagjaiként lássák. Jogos igény, hogy ha egy kerületi szülő bemegy a gyermekét nevelő iskolába, ott érdemi válaszokat adni tudó tanárokkal találkozzon, akik nem a teljesíthetetlen elvárásokba belefáradt beosztottak, hanem a gyermek jövőjét alakító, kreatív, tudást, módszereket, visszajelzést adó pedagógusok.

Hiszünk abban, hogy minél többen hallatják a hangjukat, annál kevésbé lehet az oktatás átalakításának ügyét lesöpörni az asztalról. Hiszünk abban, hogy a kerület képviselőiként minket azért választottak meg, hogy az itt élők érdekei mellett álljunk bármilyen káros beavatkozással, intézkedéssel szemben. Az is felelősségünk, hogy az itt élő szülők és gyermekek, itt dolgozó tanárok valóban azt tehessék, amit hivatásuknak választottak, és ne napi sok órás frusztrációról és adminisztrációról szóljon az életük.

Abban is hiszünk, hogy a képviselő-testület minden képviselője és frakciója látja a mostani oktatási helyzetet, szembesül azokkal a problémákkal, amik a magyar oktatást, az iskolák mindennapjait jellemzik. Bízunk benne, hogy pártállástól függetlenül fel merjük emelni szavunkat a kerületi gyermekek és szülők érdekében.

Annál inkább javasoljuk ezt, mivel kerületünkben az önkormányzatiság több, mint két évtizede a fenntartás és irányítás ciklusokon átívelő pozitív, kedvező és folyamato-

uj 9

san megújuló gyakorlata nem nélkülözhető tudást, tapasztalatot, szakmai- és emberi kapcsolatokat teremtett. A döntések itt születtek, ahol a legtöbb információval rendelkezünk. Erre alapozva, ezt a feladatot zökkenőmentesen tudnánk újra átvenni.

Az oktatásban zajló mai sorsfordító vitákat egy, a miskolci Hermann Ottó Gimnázium nevelőtestülete által 2015. november 27-én írt nyílt levél indította el, amelyben az intézmény a közvéleményhez fordult a közoktatásban tapasztalt elviselhetetlen állapotok miatt. A levélhez kerületünk több intézménye és tanára is csatlakozott. Jelen állás szerint, amikor ezt az előterjesztést benyújtjuk már közel 1000 intézmény és több mint 34.800 személy csatlakozott a levélhez. Ez az ügy minden kerületi tanárt, szülőt és gyermeket is érint. Ezért javasoljuk, hogy képviselő-testületünk álljon ki az önálló, fenntartható, jól működő oktatási rendszer, az iskolai autonómia mellett.

Határozati javaslat I.

A Budapest Főváros XVI. kerületi önkormányzat képviselő-testülete támogatja:

1. a kerületben lévő iskolák fenntartói feladatainak visszavételét, az ehhez felhasznált források állami biztosítását, és a szükséges jogszabályváltozások bevezetését;
2. a kerületi iskolák önálló gazdálkodási jogainak bevezetését;
3. a kerületi iskolák intézményvezetői munkáltatói jogkörének bevezetését;
4. az iskolákban ma tapasztalható magas gyermeki és tanári leterheltség csökkentését.

Felelős: polgármester

Határidő: - azonnal;

- az emberi erőforrások miniszterének tájékoztatására: március 16.

Egyszerű szótöbbséget igényel

Határozati javaslat II.

A Budapest Főváros XVI. kerületi önkormányzat képviselő-testülete az önkormányzati fenntartás korábbi tapasztalatait és jól bevált gyakorlatát figyelembe véve, újra vállalja a fenntartói feladatokat

Felelős: polgármester

Határidő: - azonnal;

- az emberi erőforrások miniszterének tájékoztatására: március 16.

Egyszerű szótöbbséget igényel

aj 62

Határozati javaslat III.

A Budapest Főváros XVI. kerületi önkormányzat képviselő-testülete kinyilvánítja, hogy csatlakozik a miskolci Herman Ottó Gimnázium 2015. november 27-ei nyílt leveléhez (a levél szövege jelen előterjesztés 1-es sz. melléklete).

Felelős: polgármester

Határidő: azonnal

Egyszerű szótöbbséget igényel

Budapest, 2016. február 25.

Abonyi János,

Vajda Zoltán

képviselők

Láttam:

Ancsin László

jegyző

A miskolci Herman Ottó Gimnázium nyílt levele, kelt. 2015. november 27-én.

NYÍLT LEVÉL A KÖZVÉLEMÉNYHEZ!

„Miért sírnak már megint a pedagógusok?!” - kérdezik sokan, „Állandóan fizetésemelést kapnak, ráadásul alig dolgoznak, délben mindennap otthon vannak!” - sajnos a társadalom jelentős részének ez a véleménye a tanárokról.

Tisztázni kellene végre néhány dolgot! Kezdjük a mindenkit érdeklő „*állandó fizetésemelés*”-sel. 2013-ban, a pedagógus-életpályamodellhez kapcsolódva kaptunk alapbéremelést. De csak az ígért összeg 60%-át! A maradék 40 %-ot négy év alatt „fizetgeti ki” az állam. Persze minden emelés előtt és után nagy sajtóvisszhangot kap az esemény, mintha egy-egy újabb béremelésről lenne szó. Ugyanakkor megemelték a kötelező óraszámot, megszüntették a pótlékok túlnyomó többségét. A kormány – a szakszervezetekkel kötött megállapodást megszegve - a pedagógus-bértáblát elválasztotta a minimálbér alakulásától, így mostantól az inflációkövetés sem valósul meg. A bérrendezés egyébként igencsak szelektív módon valósult meg: sokaknak szinte egyáltalán nem lett vastagabb a borítékja - főleg azoknak, akik több szakot tanítanak és szakvizsgával is rendelkeznek, s korábban túlóráik is voltak, sőt, jó munkájukért minőségi bérpótlékban részesültek, hiszen az ezekhez kapcsolódó többletjutatásokat mind eltörölték. De az is mosolyra készítő (legalábbis kínunkban mosolygunk), hogy az életpályamodell pedagógus I. és II. kategóriája között a bérkülönbség nettóban 15.000 Ft körül van. (De látjuk, hogy hasonló manipuláció történik más szakterületek „bérrendezése” esetében is.) A mestertanárok kiválasztásával pedig sok esetben a közvetlen környezetük sem ért egyet. Ez aztán az életpálya...

És többségében mégsem ez az, ami miatt leginkább „*sírunk*”, ami miatt ez a levél is megszületett!

Az egész oktatási rendszert látjuk most már veszélyben! Kaotikussá vált minden! Bizonytalanság, elkeseredettség, sokszor apátia uralkodik a tanári szobákban. S az, hogy vannak még jól működő iskolák, jól megtartott órák, versenyeredmények („természetesen” nevezési díjakra és útiköltségre elkülönített keret nélkül), sikeres érettségik és felvételik, kizárólag a tanárok lelkiismeretességének köszönhető - merthogy nem a környezeti hatásoknak és az oktatáspolitikai tevékenységének, az biztos!

Ki működteti egyáltalán az iskolákat? Az önkormányzat, vagy annak egy cége? Valamelyik minisztérium, az Oktatási Hivatal, a POK...? **A sok bába között elveszett a gyerek! A GYEREK, merthogy az egésznek róluk kellene szólnia!!!** De nem ez történik!

Az évenkénti - jobb esetben kétévenkénti - változások biztosan nem diák- és tanárbarátok. Hol a Nemzeti Alaptanterv változik (ami miatt az iskolák kénytelenek egy sor dokumentumukat újraírni, köztük a helyi tanterveket), hol az érettségi követelményrendszer, hol a továbbtanulási lehetőségek köre, de minimum a tankönyv (melyből mi, tanárok nem kapunk ingyenes példányt, így minden tanév azzal kezdődik, hogy meg kell vennünk a munkaeszközünket). Csoda, hogy ilyen reformdömpingben nem teljesítenek egyes magyar diákok jól a nemzetközi felméréseken? (S a kormányzat a gimnáziumokkal szemben a szakképzőket prefe-

rálja, holott a legrosszabbul teljesítők leginkább ebből az iskolatípusból kerülnek ki - a padból kikerülve nyilvánvaló, hogy munkaerőnek sem lesznek elég magasan kvalifikáltak. Ugyanezért tovább fog súlyosbodni az európai szinten is gyengének számító idegennyelv-tudásunk is!) Van olyan gyerek, aki iskolai pályafutása alatt 6-8 újíthatshullámot is elszennved, persze a velük kísérletező pedagógusokkal együtt. Mert bizony a tanárnak is beletelik néhány évébe, hogy megtalálja annak legjobb módszerét, hogyan juttassa el az új ismeretanyagot a gyerekekhez. Ráadásul a tankönyvek új generációja nevében is kísérleti, azaz kipróbálás alatt álló, míg szakmailag igen színvonalas könyvek indokolatlanul a süllyesztőbe kerültek... **Az oktatási rendszer minden változtatásával a gyerekekkel kísérletezünk!** Az érettségi követelmények változtatása az egyik legfelháborítóbb: pl. a jövő tanévben érettségizők napjainkban szembesülhettek azzal a ténnyel, hogy vannak olyan tárgyak (pl. földrajz, kémia, informatika), melyeknél az érettségi elvárások utólag módosultak, hiszen ők az adott tantárgy tanulását már befejezték, mivel oktatásuk a középiskola első két évfolyamán történik.

Egy-két-három éves reformok pedig nem léteznek! Azokat felelőtlen próbálgatásoknak tekinthetjük csak. Egy igazi reformnak van kifutása - eltart például egy gyermek iskolába lépésétől az érettségiig. Melyik korosztálynál valósult ez meg utoljára Magyarországon? **Követeljük, hogy a jelenlegi reformoknak nevezett akciókat azonnal függesszék fel,** míg társadalmi-szakmai konszenzuson alapuló közös nevezőre nem jutunk! És a továbbiakban se lehessen változtatásokat olyan rövid határidővel bevezetni, hogy azok a tanulói korosztályok, akikre vonatkoznak (illetve tanáraik) ne tudnának arra lelkiismeretesen felkészülni! Például az érettségiben történő változtatás ne érinthessen olyan diákat, aki már gimnáziumba, szak-középiskolába beadta a jelentkezési lapját, vagy éppen oda jár! Ugyanígy a felsőoktatási szakok meg- és átszabása se ismétlődhessen meg még egyszer a néhány évvel ezelőtti botrányos módon, hogy akik négy-öt-hat-nyolc éve pl. jogi tanulmányokra készültek, az utolsó pillanatban azzal kellett szembesülniük, hogy a férőhelyek száma a korábbiak töredéke lett, s annak nagy része is önköltségessé vált. De hasonlóan elhamarkodott, átgondolatlan lépés, a gyerekek központilag kötelezően előírt NETFIT felmérése a testnevelés órákon.

Ugyanakkor szakmai egyeztetés gyanánt **nem fogadjuk el a kormány által létrehozott Nemzeti Pedagógus Karral történő egyeztetéseket!** A kormány ilyenkor saját magával egyeztet, nem egy hiteles szakmai körrel! Mi értelme ennek? Legfeljebb annyi, hogy kipipálták a demokratikus megoldásokra való (ál)törekvéseket! Az említett szervezetbe belkényszerítettek minden tanárt, az önkéntes belépés lehetősége fel sem vetődött! Hol vannak demokratikus jogaink? A Pedagógus Kar által összetákoltt etikai kódex pedig egyszerre felháborító és megmosolyogtató, támogatottság és jogalap nélküli szülemény.

A jelenlegi tananyagmennyiség elsajátítása már a legeslegjobb képességű tanulók határait is erősen feszegeti! Gyerekeink tényanyag-hegyeket kénytelenek bemagolni, de önálló véleményt többségük vagy képtelen kialakítani, vagy nézetüket nem tudják megfogalmazni és logikusan érvelni mellette. A heti óraszámok pedig az egekbe szöktek! Legyen mindennapos testnevelés (elegendő mennyiségű tornaterem nélkül), legyen mindennapos éneklés, legyen focioktatás... Egy középiskolás átlagosan heti 35 órát tölt az iskolában, s ezekre fel is kell készülnie. A motivált tanulók elvesztik gyermekkorukat, sokaknál pedig pszichés problémák alakulnak ki. Hol a határ? A gyerek napja is 24 órából áll! E mellett az uniformizált, egységesítésre törekvő oktatási rendszer bebetonozza az eltérő szociális, egészségügyi vagy mentális helyzetből származó különbségeket. Ennyi féle hátrány szerinti differenciált oktatás nem valósítható meg egy osztályon belül. **A gyerekeink, s így az ország jövője forog kockán!**

A mi napjaink is 24 órák, a heti munkaidőnk pedig 40 óra! **További adminisztrációs terheket nem tudunk és nem is akarunk elviselni!** Tartsunk meg 26 órát! Készüljünk is fel rájuk lelkiismeretesen (ráadásul az éppen aktuális reformszellőnek megfelelően), írjunk hozzá óravázlatot, tematikus tervet, tanmenetet... A dolgozatokat időben állítsuk össze és

javítsuk ki. A tehetségesekkel és a lemaradókkal foglalkozunk külön is. Szervezzük meg az osztálykirándulást, tartsunk fogadóórát, szülői értekezletet, rendezzük meg az iskolai élet elengedhetetlen ünnepeit, vigyük a gyerekeket színházba, múzeumba... és írjuk meg a portfóliót, az önértékelést! Nem! A lelkiismeretes tanár eddig is legalább heti 50 órában foglalkozott a munkájával, több felesleges tevékenységre nem akarunk áldozni a már így sem létező szabadidőnkéből!

Munkánk minden pillanatát folyamatos ellenőrzés alatt akarják tartani, mintha nem épp a mi munkánk volna arról, hogy folyamatosan egy osztálynyi gyerek ellenőrizi (természetesen a szülőkkel együtt)! Emellett még óralátogatásokra van szükség, és 80-100 oldalas portfólió írására az életpályamodell előmeneteli rendszeréhez kapcsolódóan, és szakfelüyeleti ellenőrzésekre, kétévenkénti önértékelésre (BECS, leánykori nevén PÖCS). Persze utóbbihoz még saját magunknak ki is kell dolgozni az eljárási rendet. Dokumentumok, papírok, elektronikus adatszolgáltatás... És mikor tanulhatunk végre??? Vagy éppen az a cél, hogy a **felnővekvő generáció már kérdezni se tudjon?**

Az oktatáspolitiká ennyire nem bíz a „nemzet napszámosaiban”? Nem dolgozunk rendesen vagy eleget, így többszintű ellenőrzésre szorul a munkánk? Ez a központi megítélés? A törvényalkotóknak be kellene látniuk, hogy a belső ellenőrzési rendszer erőltetésével és az életpálya hibás bevezetésével **megosztották a pedagógustársadalmat**, a bizalmatlan iskolai légkörnek viszont a diákok láthatják kárát.

Az igazgatóktól is elvették legfontosabb jogköreiket: se önálló gazdálkodás, se munkáltatói jogok, még az iskola épülete sem hozzájuk tartozik az ott dolgozók egy részével együtt. Hivatalosan még a portást sem utasíthatja esetleges feladatokra, nincs egyetlen technikai dolgozó, aki az igazgató irányításával végezné a munkáját. Miért kellett az iskolavezetőket gyámság alá helyezni? Az iskolaépületek rosszabb állapotban vannak, mint valaha. Nincs pénz alapvető dolgokra. A tantermeket a szülők festik, a karbantartás akadozik. Három év után is egymásra mutogat a fenntartó KLIK és az üzemeltető önkormányzat, ha pl. néhány tízezer forintos költségen balesetvédelmi okokból meg akarjuk erősíteni a könyvtári polcokat. Évek óta egyetlen taneszközt, sporteszközt, könyvtári könyvet sem vásárolhattunk. A tanulmányi és sportversenyekkel kapcsolatos költségeket csak részben biztosítja a fenntartó, így megkérdőjeleződik a tehetséggondozás fontossága is. Vannak tanárok, akik hónapok óta nem kapják meg fizetésüket! (De van olyan Németországból érkezett lektor is, akinek a szolgálati lakásában kikapcsolták a villanyt és a fűtést, mert azt nem fizette a KLIK - milyen hírünket fogja ő vinni Európában?) Ez a fenntartói-üzemeltetői rendszer jól működik?

Egyáltalán a tanórákon kívül működik még valami jól és ésszerűen a magyar közoktatásban??? Gondolhatja azt valaki komolyan, hogy az alapproblémák végtelen során javítani fog az újabb és újabb kötelezően előírt dokumentációk elviselhetetlen tömege?

Mi továbbra is TANÍTANI szeretnénk! Egységesen akarjuk támogatni tanítványainkat fejlődésükben – nem megosztottan! Jó hangulatban bemenni a munkahelyünkre - nem idegesen, elcsigázva vagy belebetegedve a stresszbe! Önkéntesen belépni olyan szervezetekbe, amelyekbe mi szeretnénk - de nem betereivel! Nem ágálunk az ellenőrzések ellen, ha ezt feletteseink (a munkaközösség-vezetők és igazgatók) végzik, illetve olyan szakfelügyelők, akik szakmai tekintélynek számítanak. Nem berzenkedünk az olyan adminisztráció ellen, amely közvetlen kapcsolatban van oktató-nevelő munkánkkal, azaz a naplót, bizonyítványokat továbbra is megírjuk! Mi is követeljük, hogy negyvenórás legyen a munkahetünk, és ezért végzettségünknek, elvégzett munkánk minőségének és a munkában eltöltött éveknek megfelelően differenciált bért kapjunk, ne pedig nem létező életpályamodellről meséljenek nekünk! Szeretnénk, ha az igazgató újra „főnök” lenne, hogy az iskola önállóan gazdálkodva maga határozza meg a felhasznált pénzeszközök prioritását. Tiszta, átlátható, mindenféle

pénznyelő, központi vízfejtől mentes fenntartói viszonyrendszert követelünk! S legfőképp **NYUGALMAT** akarunk, mely politikától, álreformoktól mentes, hogy legalább néhány évig ugyanazt a könyvet használhassuk! Pedagógusok vagyunk: megtanultuk, hogy mit és hogyan kell tanítani - ha hagyják!

Szeretnénk a felnövekvő generációkat jól felkészíteni az élet kihívásaira, hogy képesek legyenek megfelelni a kor követelményeinek!

Vegyék ezt segélykiáltásnak, kérjük a felettes szervek és a társadalom támogatását, segítségét! (Miskolc, 2015. november 27.)